

[Anne Grete Holmsgård]

batterier. Jeg har i hvert tilfælde prøvet at løbe den halve by rundt for at få nogle til at tage dem. Så tog apoteket dem, og jeg har en fæl mistanke om, at de røg direkte i papirkurven, da jeg var gået. Og det er jo i virkeligheden ikke særlig betryggende, for som fru Dorte Bennedsen sagde: folk kan ikke skelne mellem den ene og den anden type batterier.

Jeg synes altså, dette her må være et område, hvor man siger: her er det rimeligt at bruge den bemyndigelse, der er i genanvendelsesloven, til at indføre en generel panteordning. Jeg synes, det er rimeligt at få den med for akkumulatorerne. Jeg har selvfølgelig også været ude hos en skrothandler så sent som i går i samme anledning og set, hvor mange af den slags han har stående, men det er jo ikke alle akkumulatorer, der havner sådan et sted, og det er faktisk nogle ret store koncentrationer, der kommer ud på den måde, så hvorfor ikke lægge pant på? Det er jo simpelt hen et vanespørgsmål set med forbrugernes øjne, om der er pant på disse produkter. Ingen ville sætte spørgsmålstegn i dag ved det rimelige i, at der er pant på øl- og sodavandsflasker. De vil få et anfald, når EF-Domstolen dømmer os. Nu har de vænnet sig til dette her – det er naturtilstanden. Jeg er ganske sikker på, at man i løbet af 1–1½ år også kan få det til at være naturtilstanden at have pant på disse områder.

Så er der spørgsmålet om en bekendtgørelse om bly efter de samme retningslinjer som cadmiumbekendtgørelsen, som vi har trykt op som bilag.

Fru Dorte Bennedsen spurgte mig om, hvorfor det kun skulle være som hovedregel, at anvendelsen af bly skulle være tidsbegrænset. Det skyldes, at vi mener, at der faktisk er nogle områder inden for elektronikområdet, hvor det vil være umuligt at fjerne det, fordi det nok vil være svært overhovedet at finde et erstatningsprodukt. Så kunne man selvfølgelig sige: o.k., men så giver vi dem en 10 års periode, og så tager vi det op til vurdering igen. Den måde at definere det på er jeg da også åben over for; det er ikke det, det skal hænge på. Hvis der er nogle områder, som vurderes som væsentlige, og hvor det absolut ikke kan erstattes, o.k., så accepterer vi det, men så vil vi til gengæld også have alt det andet ud.

Jeg ved godt, at de store kategorier fortsat er bly i benzin og blyhagl, og det kunne vi sikkert få en lang og spændende diskussion om, hvis jeg åbnede ballet her igen, men det vil jeg lade være med, i betragtning af at klokken er over 19, selv om de problemer langt fra er løst.

Når vi desuden foreslår, at der indføres pant på alle emballager – over en vis størrelse – der indeholder farlige stoffer, er det, fordi vi tror, at selv nok så mange gode oplysningskampagner ikke løser det problem, at der faktisk ikke er nogen steder, hvor man kan aflevere det. I hvert tilfælde i en by som København skal man søge med lys og lygte for at finde ud af, hvor det egentlig er, man afleverer den slags. Der vil det være langt mere enkelt, hvis man har et pantsystem, for så har man også mulighed for at gå hen i den forretning, hvor man har købt produkterne, eller i en tilsvarende forretning, der sælger de samme produkter, og aflevere dem igen; så skal man ikke løbe ret langt med dem, og så kommer de tilbage.

Det er naturligvis rigtigt, at mange af dem, vi bredt og måske lidt upræcist kunne kalde kemikaliebeholdere, ikke kan genpåfyldes; det var et problem, ministeren nævnte i forbindelse med pesticider m.v. Det er rigtigt nok, men det er heller ikke alene for at genpåfylde, at vi ønsker en panteordning, det er også for at sikre et effektivt indsamlingssystem, som kan bevirke, at der bliver en ordentlig destruktion i sidste ende, og at man slipper for disse produkter i husholdningsaffaldet.

Det samme gælder medicinske produkter, og når vi her har defineret det som receptpligtig medicin og øvrige smertestillende midler, er det, fordi det er to store og velafgrænsede grupper. Det er simpelt hen et spørgsmål om, at der formentlig vil være en masse smånuller, som der bliver en masse administrative problemer med, hvis man tager hele medicinområdet med, og vi ved, at dette her er to store, administrativt håndterlige grupper. Der er selvfølgelig også den finesse ved det, at det er her, man har mulighed for at få de virkelig giftige medicinrester tilbage igen sammen med glassene, og det samme gælder i øvrigt malingdåser, som naturligvis også skal ind under panteordningen. Jeg håber, at også ministeren vil være positiv